

AR REIKIA BIJOTI ILGO S IŠPAŽINTIES?

+ 45 /

"e paslaptis, jog daugumas tikinčiųjų bijo ilgesnės išpažinties. Jie ir nuodėmklausį renkasi tokį, kuris viską atliktų greitai: nieko jų neklaustų, nieko jiems nepasakotų. Ir keistas dalykas. Pirtyje žmonės sėdi neskubėdami; juo ilgiau, tuo žgeriau išsipėrus, o apie išpažintį, net ir po kelių metų, mano, jog galima gerai savo sąžinę apsiprausti per 2 - 3 minutes. O iš tikrųjų ne apsiprausia, bet... Bet paklausykite pradžioje mažo atsitikimėlio vienam, ar geriau sakant, su vienu seneliu nuodėmklausiu ir jo penitente.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Buvo, persekojo man, vienas senelis kunigas, kuris išpažinčių klausydavo nei per daug trumpai, nei per daug ilgai: taip kaip reikia; kam reikia ilgiau paliko prie langelio, kam nereikia, tuoju atleiddžia. Klausė jis vieną kartą išpažinčių ir jau ėjo prie galo. Prie klausyklos paliko tik dvi moteriškes. Vieną iš jų pėmė, o kita pasiėliko laukti. Laukia ji ir jau ima bijoti. Penkiolika minutes, dešimt minučių, penkiolika minučių. Ji mano: jeigu ir man taip, bus blogai. Reikia, kol laikas, sprukti šalin. Ir ji nežymiai ima trauktis atšlageriom nuo klausyklos. Vienas žingsnelis, kitas žingsnelis, trečias žingsnelis. Jau taip, kaip ir būtų eilėje nestovėjusi. Ji džiaugiasi dabar, kad kunigas vis dar nepaleiddžia draugės: daugiau laiko jai pasprukti. Pagaliau jau ji iš gresiančios bėdos kaip išleisvinta:

netoli pilioriams, tenai kiek tamsiau jo šėšelyje. Smankšt į tą šėšelį. Atsiduso iš pelengvejimo. Dabar jau galima eiti kur nori. Tuo pat metu ir kunigas baigė klausyti draugę ir davė išrišimą. pabeldė, pažiūrėjo pro langelį, jau kėlė ranką kryžini ir... pats savo akimis nenori tikėti: čia pat buvo ir dingo be pėdsako. Jis abstatulbo iš nustebimo. Nustebė, suplojo rankomis ir ant visos bažnyčios pasakė:

- Vieną dššią traukiau iš peklos, o kita ten įpėlė.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mums atrodo tai truputį kiek juokinga ir taip elgtis nuodėmklausini nepriimta, bet jis pasakė tikrą tiesą: kas bėga nuo ilgesnės išpažinties, tas bėga velniui stačiai į išskėstą diebį. Jūs paklausite kodėl? Ogi todėl, kad trumpa išpažintis paprastai yra ir blėba išpažintis. Tai tik formalumas. Suprantama, jog šitai sekdamas, aš negalvoju apie tų savaitinių ar dvisavaitinių moterėlių išpažintis, iz kurios ir nieko ypatingo blogo nedaro, ir dažnai išpažinties eina. Jos ir nieko neklausęs, ir nieko nesakęs, gali duoti išrišimą ir paleisti, nes nuodėmių jos tikrai neturi. Bet ką daryti per tris minutes su motiniu, su trimetiniu ar penkergiu? Ką daryti su tais, kurie ilgai nebuve išpažinties ir jai visiškai nepasirengę? Su to kiais reikalo nesutvarkysi nei per 10 minučių. O čia gi reikia daug ko: ir padėti jiems sąžinės sąskaitą padaryti, ir nuteikti gallesčiui, ir bent šiek tiek pamokyti bei paskatinti kitaip tvarkytis. Kunigas ne iš malonumo laiko žmogų pasistatęs prie langelio, o iš gyvo reikalo. Dabar daug kas darosi opere-

sijas. Darosi, o paskui kalba:

- "Ane operevo net penkias valandas.

Pasisako ir visiškai nesistebi, kad taip ilgai reikėjo tai daryti. Jeigu būtų reikėję išgauti ant operacinio stalo 10 valandų, irgi niekas nieko dėl to nesyktų. Reikia. Jeigu jau tokia komplikuota ir sunki liga, jeigu jau iš jos be tiek valandų operacijos negalima apsileiti - reikia. Ir visi dėl to nesipiktins. Priešingai. Iškį ir koki pasididžiavimą jaučia: pamislyk tik, penkias valandas operavo: koks didvyris. Ir atleiskė tokia operacija. Ir chirurgas laikomas tuo garsniu, kad jis apsilia tokias sudėtingas operacijas daryti. Ir kas svarbiausia, žmonės įsitikinę, kad nuo tų penkių, dešimties valandų priklausė jų gyvybė. Jeigu jie nebūtų su tuo sutikę, visi mano, kad tikrai būtų mirę.

O nuodėmklausis, ar ne gydytojas? O knnigas klausykloje, ar ne chirurgas? O kas iš tikinčiųjų sakosi su pasididžiavimu:

- "Ane spaviedojo net penkias valandas?"

Ar jeigu kas taip prisipežintų, klausytojai susilmtų už galvų, pradėtų kvatoti ir, pagaliau, ir tą nuodėmklausį, ir tokį penitentą išvadintų kvailiais, nenormaliais, iškrypėliais, jei ne kuo blogesniais. O iš tiesų čia juoktis nebūtų iš ko, nes dalykas daug rimtesnis negu apendicito ar striumos operacijos. O iš tiesų čia visai nebūtų galima pavadinti kvailiu nuodėmklausio, kad po 20 - 30 nedorė gyvenimo metų jis klausė išpažinties penkias valandas. O iš tiesų nebūtų galima niekinti ir tokio penitento, kuris, norėdamas grįžti į normalų, padorų gyvenimą, pasidavė tokiai nuodėmklausio "operacijai". Ir koks čia kvailumas, ir koks čia juokas, jeigu iš panešių gyvenimo reiškinių

niekas nesijuokia ir kitų kvailais už tai nevedina.

„Aščiau čia yra svarbesni dalykai, negu kūno ligos ir kūno sveikata. Čia juk tvarkomi sielos išganymo reikalai, amžinąją vertę turintieji reikalai. Kad kaip galima norėti taip lengvapediškesi juos tvarkyti? Juk pavojingai lieptu per gilią ir sraunią upę niekas nesiskubina perlėkti per minutę, nes visi supranta, jog kiekvienas neatsargus žingsnis gali būti paslydimas ir atnešti galą, prašūtį. Dėl to visi tada būna labai atsargūs ir neskačiuoja minučių, per kelias jie pasiekia kitą upės krantą. Meikie eiti pusę valandos, neis pusę valandos.

Įkristi į pragarą, tai ne į sraunią upę įpulti. Iš šios dar yra galimybė išsikapanoti, o iš ano niekas nebeisvaintas. Jei gu žmogus apsilaidžia, tingi dažniau eiti išpažinties ir pats jei visiškai nesirengia ir nežiūri kaip ją atlikti, tai jis turėtų sutikti, kad nors kunigas už jį tuo reikalu pasirūpintų: turi leisti padėti jam tai padaryti. O jeigu jis tokio vengia, tai kaip gi jis gali jam padėti? Jis eina pas „greitą“ nuodėmklausį ir greitai savo reikalą sutvarko, bet ar iš tiesų jis jį sutvarko? Gal jau senimi jis tokiomis savo išpažintimis dvasia pragare, tik čia laikosi dėl to, kad kūnas nemiręs. Gal jau seniai jis tenai dėl savo blogumo, o tik nes to nematome, nes negalime jo dvasios regėti. Ir jis pats irgi tik tuo ir tikras, kad nemato savo tikrosios dvasinės padėties, o ją vertina pagal savo formaliai atliekamą veiksmus: išpažinties formalumas atliktas ir tykama.

Paigi, reikia pripažinti, kad ilgus ilgos išpažinties reikia, kaip kai kam reikia ilgos operacijos. Geriau, žinoma, kad jos nereikėtų, bet jeigu jau degyvenama iki tiek,

kad reikia, tai ko spardyti? Ko bėgti, kaip anai nuo kleusnyklos dėl penkiolikos minučių. Gal kaip tik tas penkiolika minučių ir tegali tau sugrąžinti dvasios sveikatą. O kas iš to, kad pas kitą, kuris nenori tokiais operacijomis užsiiminti, pasidarysi ir per tris minutes, jeigu dėl to būsi dar didesnis ligonis? Argi žmonės nesutinka priimti penktų valandų operaciją pakelti ir likti gyvais, negu gauti šundektario miksturą, kuri išgeriama per pusę minutes, ir paskui numirti? Sveikas protas liepia rinktis pirmąjį dalyką. Taip ir su išpažintimis. Ir kas yra protinges, kam tikrai rupi savo dvasinis gyvenimas, kas bijo smukti į pragarą, tas nebijo ilgos išpažinties, nors joje jis būtų kamantinėjamas ir visą valandą. O ir pati sunkiausia išpažintis neužima daugiau laiko, kaip valandą. Paigi, dar toli iki geros operacijos, kurią žmonės sutinka pakelti ir pakelti.

Ilgos išpažinties jie nepakelia ne dėl pečių jos sunkumo, o visiškai dėl pasaulinių dalykų: dėl gėdos prieš kitus, kad taip ilgai būna prie langelio; dėl puikybės, kuri neleidžia prisipažinti, kad taip ilgai jau sugedęs, ir dėl kitų mažmožių. Bet koks gi ligonis žtada gėdijosi, jeigu jam tikrai rūpėjo pagyti, kad į jį žiūri dešimt gydytojų, ar penkiolika seserų, kada jam daroma operacija? Nei vienas. Dėl savo kūniškosios gyvybės išgelbėjimo žmonės padaro pačius gėdingiausias darbus, kurių kita metu ne-Christų padaryti. Juk kiek drovių moterų dėl sveikatos leidžiasi iš visų pusių apžiūrimo vyrų gydytojų, kiek rimtų turovių vyrų paneta visą sarmatą ir sedasi ant puodelio čia pat sesers akyse, kada tai ji

įseko dėl sveikatos? Kad ar galime sulginti
ilgos išpažinties nemalonumas su anais? Ar
dėl to pesiteisinti taip pat niekuomet ne-
galima. Amen.

1967.5.24